

erkki akseli
kontkanen

pekka ruuhonen

erkki akseli kontkanen

Kaikille johtajille, joiden ainoa keino pelastaa oma nahkansa,
on saneerata alaisiaan kilometritehtaalte.

Kaikille erkki akseli kontkasille,
näiden huippujohtajien uhreille.

Pekka Ruohonen
erkki akseli kontkanen

© 2010 Pekka Ruohonen
ISBN 978-952-67039-8-5

Kustantaja: Muruja-kustannus (Osk Innetti)
Kansikuva: Anne Limnell
Sivunvalmistus: Tiina Rovio
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Nordestedt, Saksa
www.virtakirjat.net

Esipuhe

Lukuisan lukijajoukon toivomuksesta lupasin kirjoittaa jatko-osan romaanilleni "Tavaratalo". Mutta petin lukijani, tämä kirja ei seuraille Vehmasten suvun tarinaa.

Kirjan syntymisestä saanen esittää kiitokseni kaikille minua kirjoitustyössäni ja tarinan kehittämyssäni tukeneille henkilöille. Erityisesti haluan kiittää ystäviäni Taimia ja Marjattaa kannustuksesta ja saamistani korjausehdotuksista. Samoin haluan lausua erityiskiitokseni entiselle esimiehelleni Anjalle. Ilman hänen tarmokkaita yrityksemme tuloksen parantamistoimenpiteitä en koskaan olisi osannut yhtä hyvin asennoitua kirjan päähenkilön, työttömän asemaan. Eritoten minun on myös kiitettävä erästä ystävääni, jonka kokemuksista sain tarinani alkutapahtumat – vuosia sitten tapahtuneet. Haluan myös kiittää kaikkia muita henkilöiltä, jotka ovat minulle omista kokemuksistaan ja tuntemisistaan auliisti kertoneet. Tämä voisi olla kertomus jostakin heistä, tämä voisi olla kertomus minusta itsestäni. Mutta se ei ole.

Tänäkin armon vuonna 2010 tuhannet ihmiset Suomessa ovat menettäneet työpaikkansa, kuka syystä, kuka syyttä. Heidän joukossaan on niitä, jotka ovat epäonnistuneet tehtäviensä hoidossa, heidän joukossaan on niitä, joiden esimies ja yrityksen johto on epäonnistunut tehtävissään. Heidän joukossaan on myös niitä, jotka ovat saaneet saappaan pohjakuvan takamuksiinsa ilman omaa syytään ja ilman esimiehen ja yrityksen johdon nimenomaista tahtoa. Niiden potkujen syynä on työtoverien kateus ja kostonhimo.

Tenerife, 10. päivänä tammikuuta 2010

Pekka Ruohonen

ENSIMMÄINEN PÄÄTÖS
se lipsuva

Heinäkuun ensimmäinen

”Hei jätkät perskeleet! Nyt olusille joka iikka, ja sassiin, kello on jo kolome!” kuuluu käytävällä joku vouhkaavan.

Avaan silmäni. ”Hitto vie, oonks mää nukahtanut?” ihmettelen ja ravistelen päätäni. Muistan, kuinka vasta pari minuuttia sitten jäin miettimään, mitä minun pitäisi tehdä sillä aikaa, kun muut ovat lomalla. Tapani mukaan nostin jalat pöydälle ja otin rennon miettimisasennon – ja nukahdin kai sitten saman tien. ”Hitto, nukahdin työpöytäni ääreen!” harmittelen, mutta ei se asia siitä miksiäkään muutu, niin siinä kävi. ”Ei kai kukaan vaan huomannut?” huolestun, sillä olisihan se perinjuurin noloa, jos osaston pomona huonoa esimerkkiä osastolaisille näyttäisin.

Hiki pakkaa pintaan, aurinko on paahtanut koko nokosteni ajan suoraan päälleni. Kuumissani revin vielä yhden paidannapin auki, kolmannen. Enempää en sovinnaisena miehenä enää millään kehtaa, ollaanhan sentään vanhan ja arvostaan kiinnipitävän yhtiön palveluksessa ja tiloissa.

Osaston melkein kaikkien ihmisten huoneiden ikkunat antavat etelään ja sen verran korkeallakin ne ovat, että aurinko pääsee näin keskikesällä ihan vapaasti paahtamaan ikkunoista sisään. Eikä siinä sälekaihtimet paljoakaan auta. Kerran tuskissani ehdotin jhotoporukalle ilmastointilaitteiden hankintaa, mutta vähän vanhan aikaisen yrityksen vanhoillinen johto ei sitä hyväksynyt. ”Tänne Pohjolaan? Höh!” ne vain nauroivat.

Mekastus käytävällä jatkuu ja nopeasti tunnistan vouhkaajan äänen, sen omistaja on Hanski, Hannu Lehtovaara, nuorehko vilkas poika, mistä lie ”Pohojanmaalta” kotoisin. Eikä hän - häjyjen sukujuurta kun on - taida oikein mitään asiaa maailmassa sumeilla. Nuoresta iästään huolimatta hän on varmasti monenmoista jo ehtinyt kokea – tuollaiset elämäniloiset kaverit eivät siltä voi välttyä, aina ne ovat valmiit ryhtymään kaikkeen, hulluihinkin juttuihin. Hanskin suonissa taitaa virrata aimo annos sitä kuuluisaa nuoren neuvostokeksijän ja kokeilijan verta!

Semmoisen nuoren ja reippaan pojan kanssa tykkään tehdä töitä – joskus käydä vähän välillä olusillakin ja heittää huulta.

”Eiks meillä kaikilla ala nyt kesälomakhin, paitti tietysti sulla Eki, ku oot pomo ja kevväällä jo olit pari viikkoo” jatkaa Hanski ja kurkistaa varovasti puoliavoimesta ovestani sisään. ”Onko se kumminkin mun nukkumiseni huomannut?” ihmettelen, mutta Hanski jatkaa. ”Mennään vaikka Töölönrantaan, eiks vaan! Aurinko pais-taa helakasti ja tuuli löyhyttelee mukavasti takkujen helemoja.

Siellä sitä on soma kattella. Jumankauta poijaat, nyt menoks! Ja takut kans!”

”Niin ettäkö pilsnerille? Mikäpä siinä. Mahtasko toi Rahikaisen Leksan porukkakin lähteä? Ne taisi tänään saada sen yhden porhon talon piirustukset hyväksytyksi, niillä olis nyt ainakin syytä juhlia. Käys Hanski nuoremmakses kysymässä!” ehdotan haukotellen ja puutuneita koipiani venytellen. Porukan pomomiehenä olen sitä mieltä, että kun olusille lähdestä ei ole kellekään minkäänlaista harmia ja melkein kaikki siitä riemastuvat, niin pannaan vaan koko putka kiinni jo nyt, kahden maissa iltapäivällä. ”Viis firman työaikasuosituksista!” Onhan lomakin lähes kaikilla alkamassa, joten ei kukaan kumminkaan kerkiä enää mitään hyödyllistä tehdä, niin kuin yhtä jäähallia suunnitella.

”Niin että mennään pois vaan!” myöntyilen, kun päähäni pälkähtää, että Kempppinsikin sattuu olemaan tämän illan jossain muualla. Senkään takia ei ole niin väliksi vaikka vähän myöhemmin kotiin menisinkin.

Kempppinski on se naisenpuoli, jonka kanssa olen asustellut jo kohta kymmenkunta vuotta. Olin aika tavalla siihen ihastunut silloin vuosia sitten, kun neitosen luokseni asumaan toin. Enhän toki muutoin olisi sitä kotiini ottanut ja jo useampia vuosia kestänyttä uuspoikamiehyyttäni ihan vapaaehtoisesti mennyt lopettamaan. ”Hän kutsuu minua Kempppinski, vaikka en yhtään tiedä miksi, ei minun nimi ole lain sinne päinkään”, sanoo nainen suomea murtaen. Sanovat – ja itsekin sen myönnän – sen johtuvan yhdestä hotelliketjusta, luksusetjusta, jolla on vähän tuontapainen nimi. Sinnehän kai yleensä mennään enemmänkin täysihoitoon. Eihän Kempppinskillä Suomen tiukkoja pykäliä noudattaen ollut ilman työlupaa mahdollisuutta oikopäätä töihin mennä.

Vuosien mittaan meistä – tuhansien muiden parien tavoin – on tullut melkein pelkkiä kämppäkavereita. Yhdessä olemme asian todenneet. Yhdessä olemme asiasta keskustelleet, yhdessä ratkaisun keksineet ja yksissä tuumin uudesta järjestelystä sopineet. Kutsumme Hardwickia siteeraten sitä ”Sisko ja sen veli” – systeemiksi. Sen mukaan olemme paremminkin kämppäkavereita tai sisaruksia kuin aviopari. Olemme sulassa sovussa sopineet, että meillä kummallakin on oma elämämme ja oma vapautemme. Kohtuuden rajoissa tietenkin. Itse valinnan tehneinä ja idean keksijöinä olemme sitä mieltä, että systeemi toimii oikein hyvin, eihän minun – perussuomalaisen – passaisi myöntääkään väärää ratkaisua tehneeni.

Kenenkään ulkopuolisen ei pitäisi järjestelystä tietää, paitsi Leksan, jolla on vähän samantapainen elämäntapa avovaimonsa kanssa. En ole edes Tuplavahingolle – pojilleni – siitä kertonut! Mutta kumma kyllä, ainakin KulmaKapakassa kaikki sen tuntuvat tietävän. Kaikkien pääkaupunkiseudun naisenpuolten keskuudessa vallankin on se tieto levinnyt kulovalkean tavoin. Jok’ikisen vähänkin halullisen naisen on täytynyt kuulla – äkkiä on tarvinnutkin, sillä jo heti seuraavana iltana, kun minä ja Kempppinski olimme sopimuksemme tehneet, alkoi kimppuuni todellinen ryntäys. Ei ilmiö täysin uusi ja ihmeellinen ollut, sillä kautta aikojen on minussa ollut joku sellainen selittämätön ominaisuus, että olen vetänyt naisia hanakasti puoleeni, kuin hunaja mehiläisiä. Ulkoinen olemukseni tuskin suosion syynä on, sillä enhän minä mikään Adonis ole, melkein päinvastoin. Eivät edes ärhäkästi kimppuuni änkeävät naiset osaa outoa vetovoimaani selittää. ”Sä nyt vaan oot semmoinen luttunen”, ne sanoo. Itse en koskaan ole minkäänlaista aloitetta yhdenkään naisen iskemiseksi tehnyt, aloite on aina tullut naisihmisiltä, pikemminkin olen yrittänyt hätyytellä niitä pois.

Sopimuksen alkuaikoina en rojhennut yhtäkään naisenpuolta kotiini sisään päästää, mutta kun Kempppinski kerran kannusti, alkoi sekin puoli systeemissämme jotenkuten toimia. ”Täytyy sinun sentään mies antaa elää, Erkki-kulta”, sanoi Kempppinski. Toki sen jo heti alkuun tajusin, että aina ei asuinkumppanista semmoinen ole hauskaa, kun kaikenmaailman vieraita eukkoja mukaani kampeutuu. Sen varsin hyvin heti ymmärsin, ettei Kempppinski ollenkaan tykkää, jos enemmän tai vähemmän juopuneita ja puolialastomia muijia pitkin yötä ympäri kämppää juoksentelee. Semmoisiakin tapauksia on ollut. Vaikka kuinka olen niitä hyssytellyt, on päässyt käymään niin, että ne ovat pitäneet niin kamalaa meteliä, ettei Kempppinski ole saanut nukuttua enkä minäkään niitä ole väkisin rojhennut kadulle nostaa. Muutamina alkukuukausina Kempppinski yritti käydä niitä vähän hillitsemässä, mutta silloin monilta naisilta tuli ”siskolle” kiukkuisesti silmät ja korvat niin täyteen ”vitun vinosilmää”, ettei hän pian enää tohtinut oikein mitään niille sanoa. ”Se oli sitten viimeinen kerta!” olen aina yksiselitteisesti semmoisille eukoille ilmoittanut.

Yhtäkään miehenpuolta en kyllä anna ”siskon” kämpälle raahata. Se on minun vankka mielipiteeni. Ja piste! Oikein vai väärin, en tiedä. Ei se toisaalta ole yrittänytkään. Ja Kempppinski on ilman muuta sen hyväksynyt. ”Kun Erkki kerran omistaa kämppä, saa hän kanssa määrätä kuka täällä ei käy”, perustelee hän. ”Ja kun minä ei asunnosta mitä vuokrakaan maksa, niin ukkojen kämpälle

raahaamisoikeutta minä ei saa ottaa. Se minä hyväksyn”, jatkaa Kemppinski. Enpä kylläkään ole kumppaniltani koskaan vuokraa edes pyytänyt, en missään muodossa.

Osaston väki saa vikkellästi kolisteltua paperinsa pöydältä laatikoihin piiloon. ”Hyvä niin, että itse sen huomasiivat!” riemuitsen, sillä minun mielestäni niiden ei tarvitse koko loman ajan auringonpaisteessa virttymässä lojua. Eikä enää kulu montaakaan minuuttia, kun koko osasto jo riehakkaasti lähtee olusille, jäähallien suunnittelu voi todella jäädä syksymmälle. Koko komea osastoni saa kolmisen viikkoa seistä, niin suunnitteluosasto täällä Helsingin pääkonttorissa kuin kaikki työmaatkin maakunnissa. No, yksi kriittisempi täytyy sentään näön vuoksi jonkunlaisessa vauhdissa pitää.

Toimistotalon ulko-oven selän takana sulkeutuessa jää minun porukkani kokoon kahta vaille kokonaan, vain Leinosen Riitta ja Hartikaisen Kalevi puuttuvat. ”Minä lähden aamulla varhain lennolle, enkä oikein nyt ehtisi”, sanoi Riitta. Kreikkaan sanoi menevänsä. Eikä Kalevi tietysti ole mukana, ei häntä yleensäkään tämmöissä jutuissa oteta lukuun, ei hän koskaan lähde minnekään. Kaikki muut ovat, kaikki seitsemän enemmän tai vähemmän nuorta enemmän tai vähemmän rakennusinsinööriä. Tietysti Leksankin porukka on joukossa, melkein ainahan meidän osastomme yhdessä kulkevat. Heitä on vähän enemmän, kymmenkunta ihmistä taitaa heitä nyt mukana olla – suurempi on toki osastokin.

Iloisina vähän riehakkainakin me tungeksimme suurella joukolla Ravintola Töölönrannan portista sisään. Hovimestari - nuori ja kokematon naisihminen rientää huolestuneen näköisenä vastaan, kiittää melkeinpä portin ulkopuolelle saakka. Hermostunut hovi meinaa pistää meidät oikopäätä ja puoliväkinsin neljän seinän sisälle yhteen kabinettiin. ”Iso seurue”, niin hän asian näkee. ”Sinne te mahdutte kaikki hyvin yhden ja saman pitkän pöydän ääreen neuvottelemaan - eivätkä muut häiritse”, perustelee neito kelloaan vilkaisten. Se näyttää vasta puoli kolmea. Sisimmässään hovityttö kumminkin kai varmistelee, että sieltä käsin ei villintuntuinen lomallelähtijäporukka pääsisi mekkaloinnillaan häiritsemään ravintolan muuta vierasjoukkoa.

”Kuulkaas nyt neiti. Ei ongelma ole ollenkaan niin paha, kuin miltä se neidistä selvästikin näyttää. Ainakaan se ei ole ollenkaan sen suuntainen”, aloittaa Hannu hovimestarin pehmittelyn ja yrittää pitää kielensä tiukasti kurissa, ettei ”takku” pääsisi pulpahtamaan ulos pahaan aikaan.

”Sattuu näet olemaan nyt niin onnellisesti, että meitä on tässä

toistakymmentä rakennusalan erikoisihmistä. Tämä ei siis ole mikään ylipääsemätön, sanoisinko peräti kiipeämätön paikka. Eikä me ollenkaan tulla neuvottelemaan, meillä on ihan eri suunnitelmat”, selvittelee Hannu vuolaasti hovimestarille, joka hölmistyneenä seisoo melkein asennossa hänen edessään. Tytön isohkot tissit pömpöttävät paitapuseron alla uhmaavasti, ne ovat kuin olisivat lähdössä hyökkäykseen.

”Tuolla alhaalla näyttäisi olevan varsin hyvä nurkka seurata hulmuilevien helmojen iki-ihanaa liikehdintää. Sillä kulmalla tuntuu tuulevan oikein hyvin, eikä siellä istukaan kuin tuo jo keski-ikä reippaasti ylittänyt herrasmies yksikseen. Jospa neiti ystävällisesti - ja jo virkansakin puolesta kävisi siirtämässä hänet vaikkapa niihin sisätiloihin. Ihan herran omankin terveyden takia. Ei pääse viilustumaan, se saattaa olla kohtalokasta jo tuolla iällä. Me keräämme täällä sillä aikaa rakennustarpeet yhteen tahi kahteen pöytään. Josko sopisi? Neiti Tak...? Neiti Hovi?”

Ja sopiihan se, mitä muutakaan tyttö voisi hätäpäissään tehdä. Hän kipaisee siirtämään yksinäisen herrasmiehen terassin toiselle puolelle eikä kulu kuin viisi minuuttia, kun iso pöytä on jo koossa ja kahdeksantoista isoa huurteista tilattu. Iloinen mekkala alkaa kuulua terassin Finlandia-talon puoleisesta alanurkasta. Juuri siitä, missä rantaa kiertävä polku koukkaa lähinnä ravintolan aitausta, juottohäkkiä.

Ilta on vierähtänyt kymmenen korville, reilut kuusi tuntia jo hyvinkin olemme istuneet ja lipittäneet. On siinä illan mittaan mennyt olut jos toinenkin. On siinä bongattu söötti takku jos toinenkin suloisia helmojaan hulmuttelemasta. On siinä selvitetty ongelma jos toinenkin, joku on ollut erityinen työongelma, joku yleinen maailmanparannusongelma, joku ongelma ihan muutoin vain, määrittelmätön. Minä olen tilannut vasta kolmanteni ja olenkin vielä ihan hyvässä kunnossa. Toiset, nuoremmat vallankin, alkavat olla jo huppelissa.

Olen aika hidas oluen lipittäjä, humaltumista en mallasjuoman maistelulla koskaan tavoittele - se kuuluu paremminkin ginitonic- ja konjamiinilinjalle. Harmitonta ja mukavaa olotilaa - pikkuhumalaa - tosin kaljankin avulla yritän tavoitella. Joskus satun sen saavuttamaankin ja yritän sitten parhaan taitoni mukaan ylläpitää sitä hidastamalla juomista. No, aina en sitä saavuta, riippuu se tietysti vähän seurastakin. Mutta näin ”perheen kesken” se tavallisesti aina luonnistuu. Vahingossakaan en tänään ginitonic- ja konjamiinilinjalle lipsahda, sen olen vakaasti päättänyt, sillä niin tuoreina muis-

tisolukoissa vielä edelliset vessanpöntön eteen polvistumiset vellovat.

Ei toki, en minä itse, eikä kai kukaan muukaan voi sanoa, että mikään ryyppyveikko olisin. Ei! Ei minun pääni siinä määrin viinaa kestä - taikka maha paremminkin. Kauhean kankkusen minä aina saan, kun erehdyn enemmän ottamaan.

Hillitysti minä juon. Tavallisesti kaadan illan mittaan KulmaKapakassa vaivaiset kaksi, kolme tuoppia vatsaani - tosin melkein joka ilta. Mutta joskus käy niin, että innostun. Joskus iskee sellainen hurmos päälle, että juon enemmänkin, joskus juhlapäivinä. Olutta en niinä iltoina enempää kittaa kuin ne tavanomaiset pari, kolme, mutta ginitonica tai konjamiinia, niitä voi mennä aika monta. Taitaa joskus seitsemän, kahdeksankin paukkua kaatua mahan pohjalle lorahtaneiden kaljojen päälle.

Semmoisina öinä taivallan iloisesti rallatellen kotiini ja paneudun ihan säällisesti petille nukkumaan, mutta voi herranjestas kuinka maha alkaa sitten aamuyöstä kääntyä nurinpäin! Hyvä Luoja, kyllä se on kamalaa! Helvetillistä! Monta tuntia minun täytyy vessanpöntön edessä polvistella ja yrittää oksentaa ulos kaikki ruoanjätteet, eiliset, toissapäiväiset - vanhemmatkin peräsuolesta. Sitä ihanuutta kestää aamuun saakka. Eikä se aina siihen lopu, usein se jatkuu vielä seuraavankin päivän iltaan asti. Lopulta mahasta ei pysty oksentamaan enää mitään, se on kertakaikkiaan tyhjä. Koko suoli, koko kanava. Mutta oksentaa silti täytyy! Silloin minusta tuntuu, että peräsuoli on hyvää vauhtia tunkemassa ohutsuolta pitkin mahalaukkuun ja ruokatorvea myöten ulos. Vähitellen rupean uskomaan, että koko äijä kääntyy kokonaan suolensa ympäri, sisus ulospäin, nurin kuin sukka jalasta vedettäessä. Sellaista minun humalahurmioni ihanuus on! En minä sitä voi suositella, en edes kokeilemaan. Mitään en voi syödä vaikka nälkä kuinka tyhjässä suolessa mouruaisi, en voi edes juoda. Vesilasillinen pysyy sisällä semmoiset kahdeksan minuuttia ja sitten jo tulee puoli litraa kirkkaan vihreätä karvasta lientä ulos. Eikä tietysti ollenkaan sitä luonnollista reittiä, mistä liialliset nesteet tavallisesti kehosta ulos tulevat.

Nukkumisesta ei tule mitään, välillä kroppa pukkaa hikeä niin, että tyynyt ja lakanat litisevät märkyyttään, välillä se hytisee kananlihalla niin, ettei huopaa saa millään kiedottua tarpeeksi tiukasti ympärille. Ja juuri kun on saanut sen kunnolla venyteltyä ja vanuteltua ja kroppa on edes hieman lämminnyt - tai jäähtynyt, kumminpäin kulloinkin - niin jo taas miestä viedään polvistumaan pöntön

eteen. Aina semmoisina hetkinä vessassa vannon pyhät valat, että "Ei sitten Eki, ei koskaan enää! Tai ei ainakaan vähään aikaan – jos tästä nyt ylipäättään hengissä selvitään".

Joskus on tuntunut siltä, että polvistumisillani palvelen pönttöä niinkuin mitäkin jumalaa. "Taidan kultauttaa koko pytyn, ettei tarvitse ihan turhanpäiväiselle vehkeelle kumarrella!" olen suunnitellut. Ajatus kumma kyllä, minulla semmoisinkin hetkinä pelaa kuin rasvattu.

Kuten arvata saattaa, muutaman kuukauden vessanpöntön eteen polvistuneena vannomani valat pitävät – sitten taas iskee uusi hurmos. Se tulee kuin salama kirkkaalta taivaalta, ihan ollenkaan varoittamatta. Totta tietysti, kun minulla siinä hurmoksessa on aina niin hiton hauskaa. Eikä kenenkään millään muotoa passaa kesken hyvän hurmoksen tulevaa yötä eikä huomista ajatella. "Miksi hitossa moisilla ajatuksilla hauskanpitoani pilaisin?" vähätelen ja yritän suggeroida mahaani luontumaan. "Eihän se tänään iske?" hoen ja kuulostelen mahan herkkiä viestejä. Joskus toiveistani tuleekin totta! Ei karmea kankkunen aina iske, mutta kovin harvinaisia ne kerrat ovat.

Useimmiten se iskee, silloin kun kapakassa sattuu olemaan joi-takin hyviä kavereita. Silloin minä pääsen oikein vauhtiin. "Sinusta pikkuisen jurrikasta köriläästä tulee varsinainen juttupiirin napa, todellinen suosikki", väittävät kaverit. No kieltämättä, kaikki silloin tungeksivat mielellään seuraani ja pahaksi onneksi tarjoavat lisää juotavaa. "Otettavahan ne on, olisihan niistä epäkohteliasta kieltäytyä!" järkeilen sopuisasti. Mutta nämä onnettomat hyvää tarjoittavat kaverit eivät aavista ollenkaan, mitä joltisellakin varmuudella koko seuraavan aamuyön teen. Ja seuraavan päivän, joskus vielä sitä seuraavankin yön. Enkä minä itsekään sitä aavista! Surkeata kyllä ja häpeä tunnustaa.

Katulamput ovat syttyneet ja ne valaisevat kauniisti lähimpien puiden vihreitä oksia, tuuli on tyyntynyt, on kehkeytynyt oikein romanttinen heinäkuun ilta. Mutta hiljaista puistikossa ei ole, moni ohikulkija alkaa varmaan jo Finlandia-talon pihalle saakka kuulla suuresta pöydästämme häkin aidan takaa kantautuvan pehmeänsorttisen ässä- ja ärrävikaisen keskustelun. Ehkäpä se kantautuu lahden toiselle rannalle asti, Ympyrätalolle. Sanoohan kaikkien tuntema väite, että tyyneellä ilmalla ääni kiirii vettä myöten kilometrien päähän. Onhan siinä tietysti rautatiepenger välissä, mutta on penkereessä jonkunmoinen siltakin, tunneli äänen mennä. Äänistä voisi joku helposti, joskin virheellisesti päätellä, ettei koko Töölönran-

nassa muita asiakkaita olekaan.

”Hei pojat! Mentäshkö shaunomaan? On nyt niin hikiäinen olo, tuntuu suorastaan vähän takkushelta”, katkaisee seireenisen naiskas ääni julkeasti pitkän pöydän pöydänpuoleisen pään asiallisen jutustelun. Jutustelun, jossa toinen osapuoli ei juurikaan kuuntele mitä toisella on sanottavaa. Toisen puhuessa kumpikin vain miettii ja suunnittelee kiihkeästi omaa seuraavaa repliikkiään. Eikä sillä kovinkaan usein ole mitään tekemistä edellisen puhujan julkitusoman ajatuksen kanssa.

Leksa ja minä käännämme päämme äänen suuntaan, se kuulostaa tulevan jostain tuolirivin takapuolelta meidän välistämme. Utuiset katseemme törmäävät äänen tuottajaan ja silmämme jäävät tapittamaan Ketolan Kaisaan, joka on määrätietoisesti hoiperrellut tuoliemme taakse ja vienolla joskin hieman lespahtavalla äänellä uteliaasti ja tyyliä, mutta houkuttelevasti tiedustelee pöydän tässä päässä istuvien poikien hygienian tilaa.

Kaisa on rakennuspiirtäjäksi aikoinaan jostakin valmistunut enimmäksensä yksinelevä naisenpuoli. Joskus hänellä on ollut Vuorimiehenkadun asunnossaan kaverina joku äijänköriläs, joskus taas ei. Asunnossa, jonka Kaisa on itse ostanut, maksanut ja nyt jo kai omistaa. Se on vähän erilainen kaksio – vinttihuoneisto - ja aika tilavakin se on. Tunnen Kaisan kämpän siksi, että kävin sitä asiantuntijana katsomassa silloin kun Kaisa sen ostoa suunnitteli. No, jonkun kerran kyllä jälkeenkäpäin. Nyt neiti Ketola taitaa elellä yksin, mistä pirusta sen tarkoin kukaan tietäisi, ei se semmoisia asioita maailmalle paljoa kuuluttele, vaikka kamalan suulas muutoin onkin. Muuttihan Kaisa kerran yhden ukkelin luokse kauaksi kaupungin vilskeestä pieneen rivitalon pätkään asumaan, jonnekin Korson kulmille. ”Minä lähdän maaseudun rauhaan”, sanoi hän lähtiessään. Oman kaksionsa Kaisa silloin jätti tyhjilleen, vaikka äijä olikin kovasti sen myyntiä maanitellut. Ei heidän yhdessä asumisestaan pitemmän päälle sitten mitään tullut, parin vuoden kuluksa Kaisa jo muutti takaisin omaan asuntoonsa. Onnekseen ei ollut sitä myynynt. Ties minne olisivat nekin rahat menneet, ukon velkojen maksuun vaikka.

Leksa havahtuu Kaisan uteluun. Hän katsahtaa kysyvästi minuun.

”Ai shaunomaan?” lausahtaa hän mielipidettäni odottamatta. ”Mitesh on poijaat? Lähteeeksh joku?” katsoo Leksa suuremman osaston esimiehenä velvollisuudekseen kysellä lähinnä istuivilta.

”Ainashkin toi Shinikka lähtee messiin ja taitaish toi Kirstikin

Mitä tapahtuu, kun elämältä putoaa pohja? Miltä tuntuu, kun vuosien työura palkitaan potkuilla? Kun uralleen omistautunut ihminen syyttömästi ja valheellisin perustein sysätään syrjään.

Tämä on kertomus työttömäksi joutuneen miehen ponnisteluista elävänä kuolleena elävien joukossa. Tämä on tarina hyvästä ja rakastetusta johtajasta sekä naisista, jotka kokevat tulleen väärin kohdelluiksi; heidän kostostaan.

erkki akseli kontkanen on fiktiivinen romaani, mutta pohjaa vahvasti kirjoittajan omiin kokemuksiin. *Pekka Ruuhonen* säilyi bisnesmaailman rattaissa 90-luvun lamavuosiin saakka, jolloin täytti 50 vuotta ja alkoi esi-miehensä mielestä tulla työelämään liian vanhaksi. Hän tunsu muuttuneensa firmalle tarpeettomaksi taakaksi, rasitteeksi - ja parin vuoden kuluttua hänet irtisanottiinkin. Seurasi kolmen vuoden työttömyys. Kokemus kirvoitti idean tälle kirjalle.

Pekka Ruuhosen ensimmäinen romaani *Tavaratalo* ilmestyi vuonna 2004. Monien pyyntöjen innostamana hän rupesi vuonna 2006 kirjoittamaan sille jatko-osaa. Ei siitä kuitenkaan sellaista tullut, vaan tuli itsenäinen romaani; *erkki akseli kontkanen*.